

¡CU-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

A CADA BRETOL LI ARRIBA'L SEU SANT JOAN

El mateix ab poca trassa
 la llenya al foc va posar
 y uns quants brétols van encèndrel
 tantilo per tota costats.

Però al últim el pobre home
 convertit en espantall
 va morir entre las riallas
 de tots els seus camarades.

QUSTA DE LA BOGADERA

La trista ocasió de la mort de Mossen Cinto va fer-nos aplestar pera més endavant la liquidació d'una pila de comptes pendents que avuy arreglarém ab els nostres deutors, als qui *perdonám*, lo qual no *quita* el dret que tenim a cobrar.

En primer lloch, la fi de l'ilustre poeta va donar peu a diferents diaris y periódichs—o aquets se'l van prendre—pera dirigir atachs contra'l catalanisme, que en els temps moderns, pera certa gent, es el qui té la culpa de tot, com abans la tenia'l clero.

Que esclata una vaga: son els burgesos catalanistas els que l'han promoguda; que's perden Cuba y Filipinas, son els *separatistas* de Catalunya que han alentat la insurrecció després d'haverse enriquit ab la suor dels insulars; que a n'en Morera y a n'en Vives y a l'Albeniz els hi dona la gana o la conveniencia d'anar a Madrid, ne tenen la culpa els catalanistas que no'ls protegiren. Del vent, de la pluja, del fret, de la calor, del encariment del vi, del incendi del *Gravina* y fins de la sortida den Canalejas del Ministeri, de tot absolutament ne tenen la culpa els catalanistas.

La llástima es que no més sigui nominal aquet poder que se'ns concedeix, porque d'altra manera ja l'hauríam exercit en forma de dissapte general en aquets que'ns bescantan y'ns malparlan tot menjantse entre nosaltres la sopa boba.

Donchs bé, pera tenir la culpa de tot una vegada més, ara se'ns acusa de la mort de Mossen Cinto y d'haverli amargat els darrers días de ja seva vida. Se'ns acusa, els uns solpadament, els altres ab hipòcritas insinuacions, els més a la descarada, de que hem deixat abandonat a Mossen Cinto fentlo morir de privacions.

Lo que ara'ns dol es no poguer trencar la consigna que'ns várem dictar de no indignarnos may ab aquesta gentota que ni la indignació de la gent honrada mereix; lo que'ns sab greu es no poguermos enfadar, porque tenim fet propòsit de procurar que ells se fereixin d'una enrabiada, però quedantnos nosaltres més frescos que may.

Peró ara, en una ocasió com aquesta, nosaltres que'ns várem fer un tip de riure quan ab lletres de motllo'ns deyan *lladres de rellotges*, estém forsa tentats d'indignarnos.

¿Que hem deixat abandonat al ilustre Mossen Cinto? ¡Nosaltres que'l várem conéixer y'l várem estimar, no en l'època de las sevas glorias, sinó en la de las sevas penas! ¡Miserables, més que miserables! Totas aquestas acusacions las dirigeixen als catalanistas, de's qui—llevat d'algúns donatius oficials—han sortit—no las caritats,—donchs al gran poeta no se n'hi podían fer—peró si els cabals que era un deber de tots els cataláns de cor proporcionar a Mossen Verdguer per atendre a las sevas necessitats; y aquets donatius han sortit dels catalanistas, fins sabent que anavan a risch de que no sen aprofités la persona a qui's destinavan.

Aquestas acusacions las han fetas *El Diluvio*, *La Publicidad* y comparsas, que no han afliuixat un sol céntim en favor d'aquell home eminent, contra'ls qui, ben al revés d'ells, no han bombejat als quatre vents la seva obra de justicia.

Fins algú dels que hipòcritament elogiaren las obras del gran poeta, no s'ha estat en altrás ocasiones de sacar en tela de judici la castedat del més per homes.

Y no son sols aquestas las calumnias que's han assobre'ls catalanistas, sinó que vergonyantment 'ls tracta d'embolicar, com ho fa *El Liberal*, en misteriosa qüestió dels dos testaments otorgats l'espai de pochs días per l'egregi ditunt.

—Que parli qui degui parlar—deya *El Liberal*, que parlin els qui fins al darrer instant, al voler seu lilit de dolor, intervenint o fent intervenir l'otorgació de la seva darrera voluntat, van servir al insigne sacerdoi de bandera política a atacar tot lo respectable y com a instrument de satisfacció de vergonyosas concupiscencias.

Vaja, ja'ns hem hagut d'enfadar.

Ab tot, fem promesa de péndrens més tranquils las petitas miserias que han surtit a colacció de motiu, y a fe que no'ns costará gaire estor, per tenen més d'irrisorias que d'altra cosa.

De primer entuvi'ns ve a la memoria aquella de la *Carbassa vinatera* de *La Perdida*, de quí n'íam días há conjuminat el número dedicat a Mossen Cinto, y que'ns estiravam els cabells porque no bava de morir, y que tant va ser llessor l'egregi poeta el seu darrer sospir com comensar a nosaltres.

Efectivament; ¡Cu-curl va ser el darrer dels dedicats a Verdguer que va aparéixer en la passada, de manera que el *hermano Pedro* errar de casa. Els qui'l devían tenir preparat, per la puntualitat ab que varen sortir, van ser *La Esquilla de la Gana*, y no satisfets ab aquets días després ne publicavan un altre ab el sol propòsit de realisar un negociet que'ls va sortir ben negociet, porque las impaciencias del públich ab que volía justificar la seva aparició, no's van enlloch.

Un dels que també va demostrar activitat en l'assumpto va ser *El Ciero*, el qui, tot instigat en la Ciutat la comitiva funebre, que ja estereotipada una informació gráfica del enterro ab els minuciosos, per suposat, tan fidels com el *libro* aquella *corona* del Ajuntament treta directament capsana de bastaix, y com aquell Mossen Cinto present, pel qui semblava que haguessen fet un model a n'aquell moro tan lleig que corra per la lona fent goma... *arábiga*, no cal dirho.

¡D'aixó si que sen diu burlarse del mort y de la vetlla!

¡Pobre Mossen Cinto! ¡Que un home tan gran hagut de servir d'ocasió pera cosas tan petites!

La llegada de Romanones ó el ministro podria titularse el quadret de descostias representat a teló curt pel ministre d'Instrucció Pública en l'enterro de Mossen Verdguer.

El cas es que a horas d'ara encara no sabem si va venir a compondre aquell senyor tan lleig y celona. Hi há qui diu que representava una dama, altres asseguran que a una elevada dama, potser tinguin rahó—que no hi representava fillets de Deu, sigui qui's vulgui que'ns l'ha rat, podia haver enviat una cosa més decent.

EL MINISTRE RELAMPAGO

—Miri qu'encare ha de pendre'l café.
—Espérat que vaig al enterro y torno.

que, francament, un senyor ab aquella fatxa, desdeya de la serietat del acte y feya escapar el riure a tothom.

El ministre va passar per Barcelona com un correcamas. Arriba a mitg matí, fa quatre visites de compromís, enmatlleja una levita perquè ab las pressas va descuidarse la seva a Madrid, va al enterro y al ser a la Porta de la Pau desapareix de sopte, com de sopte havia arribat, y cap a caseta un altre cop a explicar a n'en Sagasta que tornava bo.

Tots, tots tenen més sort que en Dato, y aixó que l'exministre de la Governació comparat ab en Romanones es un Adonis; però ¡hay infelicitat del que nace hermoso! En aquella trista ocasió no li va valguer la hermosura, per no haver-se sapigut escudar, com el ministre d'Instrucció, en la impunitat d'un acte luctuós com el que aclaparava a Barcelona.

Per aixó es que el comte's va donar bona pressa a posarse en camí quan el mort encara no era enterrat. ¡Adiós, héroe!

**

Y segueix descapdellantse la pel·lícula cinematográfica de ministres y exministres que venen y sen van com si juguessin a arriscats.

Primer l'Urzaiz, després en Romanones, a seguit en Canalejas, després en Suárez Inclán... ¡Eche usted fierro!

La Odisea den Canalejas a Barcelona va sortir un poputo desigual y'ls organitzadors de la mateixa

varen quedarse ab un pam de nas y ab uns quants duros menos a la butxaca que deurán posar en compte al ex-joven ex-ministro en la factura que li portin, de gastos previstos y no aprovechados.

De totas maneras no li dolgui al apóstol de la nova fornada que las canyas se li hagin tornat llansas o sabres de guardia civil, perquè per mica de sentit comú que li quedi, al veure quins eran els que l'aplaudíen, no haurá pogut menos que recordar aquells versos de la faula:

*Mas ya que el cerdo me alaba
muy mal debo de bailar.*

En fi, que en Canalejas, veyent que no estava la Magdalena para tafetanes y que Barcelona no es Valencia y que aquí hi hauria trobat el Waterloo de la seva campanya, sen va anar diumenge mateix ab la democracia d'otra parte per més que hagués assegurat y tornat a assegurar abans quan se li recordava l'estat excepcional de Barcelona, que él iba a donde estaba el peligro.

En fi, no'ns hi aboném més perquè ja es fora y d'enemigo que huye puente de plata.

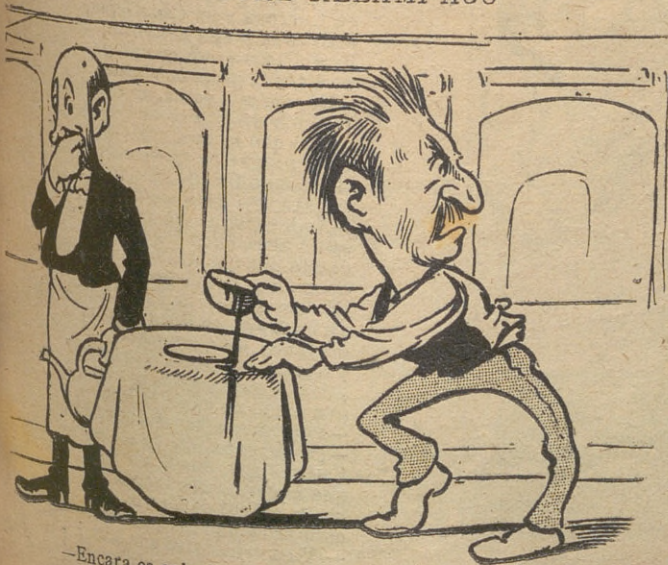
LLEIXIU

DIÀLECH

—Se'l saluda, don Francisco.
—Que Deu lo quart, senyor Comas
—¿Qué diu de bo?

—Ja ho pot veure, lo que es avuy poca cosa
—¿Qué me'n diu d'aquet fandango?
¿Qué'n pensa d'aquestas bromas que dia per altre ens jugan aquets que venen de fora?

EL MINISTRE RELÁMPAGO

—Encara es calent.
—De més bona gana'm pendria una tassa de tila.

—Ay fill meu, qué vol que'n
 (digui,
 que un hom ja no sab ahont
 (toca

y que, lo que es si aixó dura,
 estich cert que ha arriuat l'hora
 de pendre algún determini
 per garantir la persona.
 Aixó ja es insostenible,
 y l'ánima s'insoborna
 al veure que no hi há medi
 de sortí a passejá una hora
 sense exposarse la vida
que tants de diners ens costa.
 Abans passava mitg sigle
 sense que aquí a Barcelona
 hi vingués ningú a enredarnos,
 pró's coneix que sen anyoran
 de que no hi hagi *corridas*,
 y sense solta ni volta
 ¡parafí! alla va un ministre...
 y mirí, toca a qui toca;
 uns quants caps al dispensari
 y tres o quatre a la *sombra*.
 Y que no hi valen protestas,
 no senyor, no las escoltan.
 Aquí els *drets* de l'individu
 no son altres que'ls que posan
 per l'*impuesto de consumos*.
 Aquí lo únich que'ns apoya,
 ¿sab qué son? las garantías,
 pró, fillet, son lletra morta
 perque aquestas fa molts mesos
 las han penjat a las golfas.
 —Y que aquestas visitetas
 que ara s'han fet tant de moda,

El pare:—¿Ab quin redimontri d'oli deuen cóurels aquets bunyols?
 El fill:—Potser ab oli de fetge de bacallá.

NYÉBIT QUE NÓ BADA

—Tu, Piula, ¿qué es aixó del *modus vivendi*?
 —Aquell senyor que passa ho sab.

van resultant una plaga
 per l'istil de la llagosta
 —Encara la dels ministres,
 jo crech que no es la més grossa
 —¿Vol dir?

—No hi posi cap dupte,
 n'hi há de més perniciosas.
 Aquets *redentors terribles*
 que han sortit a última hora
 per redimí als intelissos
 que ells son els primers que explotan

Aquets *viditors d'ofici*,
 aquestos falsos demócratas,
 aquets *amigos del pueblo*,
 aquets burgesos hipócritas,
 en Lerroux y en *Canallejas*,
 aixó es la plaga horrorosa.
 Es a di, aixó més que plaga
 ve a ser la *peste bubónica*.

—Bé, aném a pams, no s'exalti.
 Jo tinch entés, senyor Comas
 que lo que es en *Canallejas*
 ab el programa que porta,
 si'l deixan fer, de l'Espanya
 en farà una Espanya nova.

—No ho cregui. Aquet *Canallejas*
 es un altre poca solta,
 que fá uns quants días que's rifa
 als pobres que se l'escoltan.
 ¿No ens en sobran de xerraires
 ab en *Doys*, en *Roca y Roca*,
 en *Junoy*, en *Corominas*
 y demés companys de *glorias*?

—No'n tenim prou de pasteras
 que n'han de venir de fora?
 —Potser ve a darse a conéixer.
 —¿Si ja'l coneixém de sobras!
 Estigui cert, don Francisco,
 que aquet *ilustre tanoca*
 ha de redimí al *obrero*
 com va redimí als *Santoñas*.

—Y es vritat aixó que diuen?
 —Si senyor, no son historias.
 El palau ahont ell habita
 l'ha adquirit, segóns es conta

d'una manera tan bruta,
tan sumament poch honrosa,
que'ls que entenen bé l'assumpto
y comprenen bé la cosa,
diuen que'l tal *Canallejas*
resulta sè una persona,
si bé indigne d'un *palacio*
digne, en cambi, d'un *SANTOÑA*.

K. O. K.

—Ja m'ho pensava.
—¿Qué es lo que't pensavas?
—Que't trobaria fent la bestiesa de cada any. Sem-
bla mentida que a la teva edat estigas tan carregat de
romansos.
—No se acalore, señora Mundeta.
—Ja veurá, *Rudrigas*, no es que m'acalori, però vol-
dría que'l meu marit sigués un home més serio. Te de

LA COCÀ DE SANT JOAN

El pare:—Vetaquí que ab dos ralets
ens podrém enfiar tots.

La mare:—Sí, y dos rals més de citrat
y cinch o sis de xarop.

El foch de Sant Joan

—Demonio de señor Bonifacio! ¿qué está haciendo
esta exfeinat?
—Buenas, *Rudrigas*. Miri, estich arreglant el foch
per aquest vespre.
—¿Is decir que vostè es aficionat á...
—Ja ho crech, home! Prou ho sabia el seu ante-
cessor, en *Gutierras*, que va estar tants anys prestant
servey a n'aquet barri, que per Sant Joan el foch més
gros d'aquet districte es el den Bonifaci adroguer. Es
una cosa a la que sempre hi he tingut *fassió*. De petit
a saltar la foguera, de gran a *organizarla* y ferhi sal-
tar als xichs.
—Demonio de señor Bonifacio!
—Bó, ja vé aquella.
—¿Quién?
—La Mundeta, la meva dona.

pensar que cada any no fa més que disbarats ab el seu
foch.
—Al últim encara'm farás empipar. A veure ¿quins
disbarats faig?
—¡No cap! ¡cál! ¡que es cas! En primer lloch, ab la
afició de que'l foch siga gros, comensas a buscar tras-
tos vells per la botiga, y moltas vegadas has cremat
cosas que després fan falta.
—¡Justa la fustal! ¡quina falta tan grossa! Figuris,
Rudrigas, que lo que trech al carrer pera guarnir la
foguera, es per exemple: caixóns de pansas (buits
¿eh?), alguna escombra vella, cartronots, palla...
—¿Y aquell any que'm vareig descuidar el picador
sobre'l taulell y'l vares clavar al foch?
—¡Manoy quin pi ador!
—Ben bé que anava.
—Si, si, de tant servir ja era casi bé transparent.
—¡Demonio de señor Bonifacio!
—¿Y la feta del any passat?

—Bueno, dona, una desgracia a tot arreu pot succeir.
—¿Y ara dos anys que vares fer malbé l'arbrat?
—¡Quina calumnia! Total tres o quatre fullas socarradas.

—Pobras tres o quatre... ¡mitg plátano a can Taps!
—No s'ho cregui, *Rudrigas*.

—Señor Bonifacio, no lo prengue tan á pecho, home.
—Créguim a mí, *Rudrigas*, que soch incapassa de dir una cosa per altra. Un any clava un cohet pels nassos d'algun vehí que no hi té cap culpa; l'altre comensa a cremar escombrotas, drapots y paperám, y empudega de fum a tot el barri, haventhi persona que de resultas ha hagut de pendre pastillas per la tos més de tres mesos; empastifa'l carrer de mala manera; en una paraula: molesta a tothom.

—¡Ja, ja! ¡Demonio de señor Bonifaciol

—Si jo sigués del vehins creume que no *premeteria* que fessis aquestas ximpleras.

—Oh, si'ls vehíns tinguessin els teus instints de... de... ¡butxí atacat d'*hidrofobia*! es clar que ho farían, però ¿veus? passa al revés. ¿Sabs a que's deurá que aquest any el meu foch alcansi, com alcansará, proporcions verament gegantinas? Donchs a la *comparació* de la gent del barri. Es deurá en primer terme al porter d'aquí davant que s'ha venut els coloms, porque diu que esguerravan las crias, y ha contribuit a la formació de la foguera ab las desferras del colomar. Es deurá també a la planxadora, que ha portat dos coves de trastos, porque está agráida de l'altre día que'm va dir que tenia una cadira que balla y jo hi vareig anar corrents a tocarli un xich las camas. Es deurá a la minyona de dalt que m'ha regalat la colecció del *Blanco y Negro* que ta'l senyoret. Es deurá al cisteller que m'ha dut aquet bé de Deu de trossos de vímets. Es deurá també..

—¡Callal ¡calla! ¡poca solta! me'n vaig a la botiga porque m'atacas els *nirvis*.

—Ves, ves *valkyria susceptible*! es lo millor que pots fer.

—¡Demonio de señor Bonifacio!

—¿Ho veu, *Rudrigas*? todas las donas son igual: no hi veuen més enllá del nas. Qualsevol que sentís a la Mundeta s'arribaria a creure que aquesta costum que tinch de fer un foch la vigilia de Sant Joan, no'm porta més que disgustos y perjudicis, y es tot justament lo contrari. Jo li asseguro que aixó'm proporciona, a més de la *divertissió*, beneficis y popularitat.

—¿De debó?

—Mirí si'm porta ganancia que cada any no m'entench a despatxar cohets, fochs de *mangala* y corre-

camas. ¡Naturalment, com que ab motiu del foch va bla tanta canalla! Y de celebritat ¿que's creu que va quireixo poca? No li diré res més sinó que l'any passat el día de Sant Joan, tots els diaris parlavan de la meua botiga.

—¿Donchs devía llamar l'atenció de veras?

—Encara'm recorda lo que deya *La Veu de Catalunya*. Com que ho vareig llegir tantas vegaditas.

—¿Qué deya?

—Lo que li vaig a dir, ni un mot més ni un a menos:

“Ahir a las deu del vespre va ser curat a la casa

socors corresponent, un noi de dotze anys, que tot saltant un foch que hi havia de fora de la botiga d'adrogner, havia talada al número 1412 del carrer de la Diputació, va caure y's va causar una cremada a la mà, de pronóstich reservat. ¿Qué tal?

—¡¡Demonio de señor Bonifaciol

ALEXANDRE FORGAS

LA REPRESENTACIÓ DEL GOVERN

Figúrinse'ls punts que calsa l'ilustre representant, que fins la roba den Forgas li venia massa gran.

Recepta pera fer desolat

Dins d'una olla resistenta y ab un foch bastant actiu s'hi tira un xich de lleixiu de cendra d'algun convent.

S'hi agregan deu reunions tretze grams de dinamita, mil de malas intencions y cent d'odi als de levitans.

Quan está en ebullició s'hi esmicolan caps tallats, tres lliuras de disbarats, algun llampech y algun tros.

En lo més fort del bullit s'hi afegeix aygua calenta, y si l'olla no reventa pot servir-se'l requisit.

Son molt dignes de menjar els efectes d'aquet plat: als que menos l'han guisat els sol tocar més *racció*.

Per la roba
R. P. I.

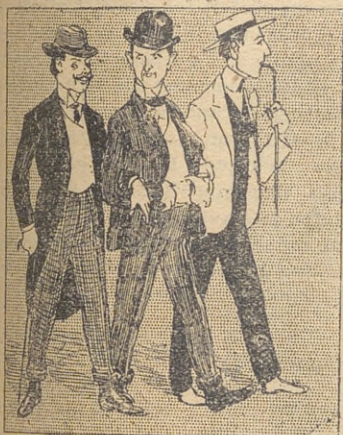
Carta oberta al senyor Xim-Xim

Com no tinch qui'm presenti, haurá de perdonar-me el senyor Xim-xim, que abusant de la seva condescendencia jo mateix ho fassi.

Un servidor es un antich botiguerec del carrer de Corribia, viudo per mes senyas y músich d'habituació que'm vingué per part de la Mónica, la meua dona, que tenia una veu com pocas y un mal gran costum moltas, ab perdó siga dit.

A copia de romansas, sonatas y melopeas, vaig anar a bar a sapiguer un xich de solfa, y carregat de partitura y sempre per la pau de casa, fins vaig aprendre a tocar l'acordeón. Alashoras sí que disfrutava; ningú com a

DE VERBENA

Anant a fer broma

Un senyor d'estatura regular, gras, cara de cindria, bigotet, cabells rissats y lentes, deya en castellá rovellat:

"El por qué me marchó ya lo sabéis; aquí desde que el catalanismo domina es imposible vivir, yo soy un genio, yo valgo mucho", yo, per aquí, yo, per allá, va explicar l'home fil per randa que era un geniás, una especie de Sigfrid musical, y que's veyá precisat a fugir de Barcelona, cap a altre poble, porque'l seu talent no era comprés.

Al sentir tot aixó, confesso, senyor Xim-xim, que'm va caure l'ánima als peus, ¡jo que creya que Barcelona era una de las ciutats de més cultura musical! figuris cóm quedaría. No tocava de peus en terra

A's pochos moments sen aixecá un altre. Aquet era alt, prim... escanyolit, cabe'ls rossos a coll y bé. La seva cara xuclada té molta semblansa ab la del famós *D. Quijote de la Mancha*, si hagués dut lentes, y en castellá ab deix estranger diu: "Tiene razón nuestro ilustre... (no m va ser possible entendre'l nóm); aquí no

era tan felís y quan la dona deixava anar aquella hermosa veu cantant "El enamorado lúdico", la seva obra mestra, no m'hauría canbiat per cap Wagner del mon.

Perduda la dona, soch a la terra una ánima solitaria y sols estich un xich distret quan puch parlar de música.

Figuris, donchs, la meva alegria quan l'altre día al entrar a una de las fondas de Vallvidrera'm digueren que hi havia una reunió de músichs: músichs de primera.

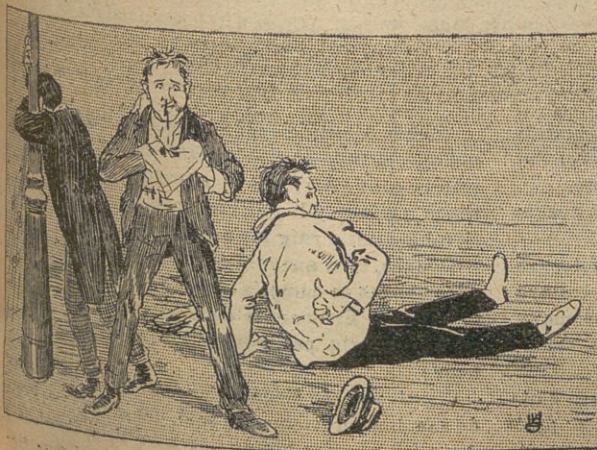
Ab tot el reculliment y respecte possible vaig acostarme propet la taula ahont dinavan, preparat a sentir discussions esaltadas del diví art. Però, cregui, senyor Xim-xim, que vaig quedar atuit al sentir com parlavan y de qué parlavan els que allí's reuniren.

Fent broma

hay Arte; estos catalanes quieren la música á metros, como las piezas que salen de sus fábricas. Es imposible vivir en un pueblo que no hay quien entienda de música y en donde no se protege á quien intenta e'var su nivel musical. Yo estoy aquí á la fuerza. Ahora mismo he pedido para mi Academia una subvención á la Diputación y al Ayuntamiento con el único objeto de darme el gustazo de hacer pública la negativa".

Aiortunadament el cri-cric-boom-bom de las botellas de xampany al destaparse va privarme de sentir res més. Vaig sortir al carrer, tot malhumorat pensant que deu ser veritat la falta de protecció y cultura musical, quan fins els músichs de la terra y els extrangers trasplantats, aquí, ho pregonan en ple públich.

Després d'haver fet broma

Li prego, donchs, señor Xim-xim, que fassi'l favor de dirme si es veritat lo que deyan aquells músichs, puig si ho resulta agafo l'acordeón y cap a Madrit faltan músichs.

RASQUETA.

Delicadesas

LA FI D'UNA ODISEA

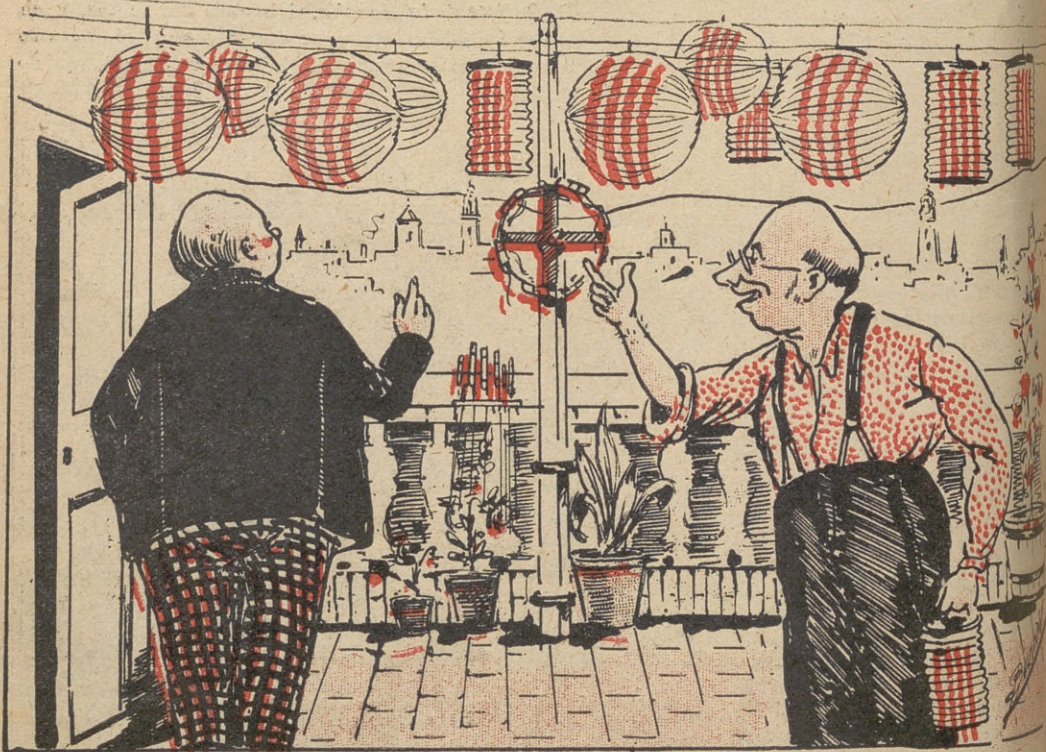
La Perdida, orga dels que semblan no tenir altra divisa que la de "sach y ganxo" está que treu foch pels caixals.

Mentres eran els pacífichs regionalistas quins sofrian persecució per la justícia, tot era cridar ¡a ellos!

"Puede ser que entonces no se moviese nada que habría escama."

Decididament aixó de fer d'estóich rebent no resulta molt descansat. Referintse al fet d'haver recullida la vigília de l'arribada den Canaleja, la fulla firmada recomanant a la veritable clausura que s'abstingués d'anarlo a rebre, y qu'encara no havían sigut agafats, deya ple d'indignació de 40° Cartier: "Porque á la desvergüenza de estos señores (els regionalistas) la falta de respeto." Y afegía més avall ab el tó profético del que no hi veu de cap ull: "La recepción que hoy se dará ex-ministro de Agricultura será una nueva herida dada á la reacción triunfante."

UN SENYOR PRUDENT

—¿Qué li sembla, señor Esteve? Oy que ja vindrá una estona a la nit?

—¡Ca, barretll.. Hi ha massas barras y no estich per compromisos. Ara, si n'hi possessin algún de la parròquia comuna ..

còm aquell rey brétol d'ara fa un sigle, apostrofantlos ab una llógica espatarrant. ¿Que'ls catalanistas davan la cara? eran uns rebeldes, uns traidors a la etc., etc. ¿Que procuravan esquivar el cop? donchs eran uns femellas y uns cobarts.

Y si algún de massa manso, pensantse tractar ab *hidalgos*, es deixava engarjoliar, no per aixó callava aquell *pellejo marchito* que tenen per fer broma, y extranyantse de las moltas visitas que'l pres rebía, deya fet un ángel de caritat:

"Cuando por una tontería semejante veo tanta actividad y movimiento, me pregunto con asombro: ¿qué sería si se llegase á la época de las verdaderas persecuciones?"

(Amich Doys: dispensa aqueixa disgressió en la ma de consell: no parlis tant de bofetadas, pero sinó la gent s'arribará a creure que las gallinas no tenen aguant y lo que t'ha entrat tan sovint per t'está sortint a raig fet per la boca).

Donchs, com anavam dient, aqueixa profeta en pocas horas se cumplía al peu de la lletra, encara que al inrevés. Era com si diguessim un clixé de prensa que al tirarla per positiu els blanchs sortien negre.

Efectivament. Encara l'ex... de tot no havia de son democrátich vagó-saló, que ja's va ventant Aquellas encaixadas ab els Isart Bula, Boudier y demás cortesáns de la institució anárquica en...

[DE VERBENA

per omplir de satisfacció a un esperit selecte acostumat a viure en un palau. En Rómulo Bosch era qui més cara feya de prunas agras pensant ab els coverts de plata de casa seva. A l'opulent fabricant aquella franquesa de la *masa repartidora* que feya cara de ficárseli al pis, ja comensava a escamarlo.

Mes un cop fora de la estació, tingueren, tant l'un com l'altre, la satisfacció, *molt relativa*, de veure'l passeig escombrat previamente per la Guardia Civil. ¿Cóm s'ho havia arreglat aqueixa per posar a ratlla, sense leshí cap mal, aquells *enormes* grups que constituïan la *enorme* multitud disposta a a menjarsho tot? Res, miracles d'aquell *valor cívico* de que'ns parlava en Doys, el quin a devant d'un grup de desesperats moria els rems de darrera ab tal brillo, que fíesse li podían contar els claus de las ferraduras. A tot això, el cotxe de l'ex-dictador, correat escapat y voltat de civils a cavall, més que vers al acostumat palau de Santonja semblava dirigir-se al penal d'aquet nom.

Arribats á la luxosa habitació de don Rómulo Bosch hi ha gué noves corredisas motivadas per dos trets engegats a la Guardia Civil, de lo que sen originá l'obligat *despeje*. Desde'l balcó dos personatges d'un taranná semblant, els senyors Urea y Acid úric, insultan a un comandant de civils y son portats a la garjola, malgrat el seu títol de *cuneros* ab influencia, sent deixats anar al poch rato per haverlos arribat l'indult.

En vista de que la cosa no filava prou dret, l'exmi-

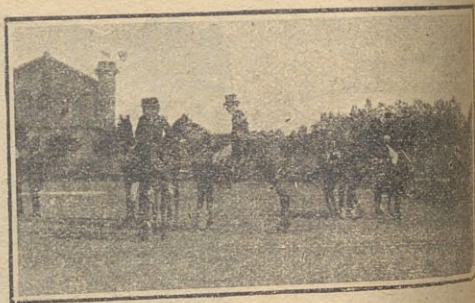
—¿Dónde vas con mantón de Manila?
 ¿Dónde vas con vestido chiné?
 —A buscar, per debatre'n la clara,
 l'ou que tu has amagat al Congrés.

nistre tingué una pensada genial: la d'anarsen. Y tal fet tal dit: aquella mateixa tarde se'n va quasi be sol a l'estació, agafa l'exprés

*y rompiendo el puro
 aire, se fué, en busca de seguro*

no sense jurar abans pels seus ex-sants que may per may que pensés en casarse no ho faria ab cap catalana,

EL CONCURS HIPICH

(Instantánea Rus, colaborador artístich de [Cu-Cut])

mal que fos de Manresa. D'alló que había dit, res. Primer, frare.

Y aixís acabá la repugnant Oísea d'aquell verb de la democracia, que aquí s'havia de fer carn y s'ha fet... corvina.

Y es que la massa del poble restá complertament indiferenta, lo mateix a sa vinguda que a sa fugida. Barcelona ja es massa gran perque la tregui de sas casillas un polítich tan poca solta. D'aqueixos *Canallejas* que no'ns en envihin més perque aquí en tenim fins per l'exportació.

L'epilech de tot aixó el constitueix una carta del ex-ministre dirigida a la premsa de Barcelona, que acaba aixís:

"Volveré cuando no sea tan fácil como ahora convertir el ejercicio pacífico del derecho, en pretexto para sucesos de los cuales no son responsables quienes sufren las consecuencias."

Volveré.. volveré... No sé perqué'm sembla que: esas, no volverán.

***

Nosaltres tot aixó que ha passat ho sentím, més que per altra cosa, per aquell pobre boçoy agre que de rabia d'haver esguerrat la profecías'está tot el día fiblant la panxa ab la ploma, ab perill de desvinarse. Per aixó els seus companys de redacció, o de *perdicó*, han procurat calmarlo inscrtant lo següent:

"Es muy triste y apena el ánimo lo sucedido esta mañana en esta ciudad, aconsejado y dispuesto por el Gobierno... Esta es la España del siglo XX, vecina de Marruecos, divorciada cada día más de Europa y del mundo civilizado."

Respecte a n'aquest particular tením el sentiment d'anunciar als d'aqueix sanhedrín que coincidim per complert. Es la primera vegada, y potser será la darrera qu'ls de *La perdida* y els que tenim per perdre estém d'acort. ¡Llástima que no s'hagin adonat de la existencia de tan aclaparador axioma fins que sels ha aclofat el matxo en el que desde fa tant temps cavallavan! Aquestos no eran els tractes ¿vritat?

¡Quins liberalassos! Mentres perillava la llibertat dels altres, vinga gresca, insults y xirigotas Mes un cop perduda *temporalment* la immunitat, que'ls feya tan xerraires y agresius, al sentirse forfoliar la esque-na propia, la cara sels hi ha allargat un metre. Y es que aqueixa colla infecta creu a ulls cluchs que aixó de la llibertat es una invenció seva de la qual ne pot

demanar privilegi exclusiu *avec garantie du gouvernement*. ¡Y al próxim contra una esquina!

Y aquí se'ns acut una reflexió y es la següent: En aquest mon de llibertat n'hi ha poca y els desitjos de tenirla som tots, quan una colla de golafres s'apodera no'n deixa pels altres. Resultat: que qui balla ja ha rebut.

A nosaltres, y consti una vegada per totes, tením tich ens fa el despotisme anárquich d'espardeño, que uns quants predican per ferlo servir d'escambell pels seus desitjos, com l'autoritari que ve de dalt, que aqueixos mateixos ens han portat ab las sevas etregallades y que'l senyor Canalejas ha procurat sostenir pels seus fins particulars. Y encara que ab pocas esperansas de ser cregúts, dirém: que lo que va passar diumenge ho sentím de veas y no per ell, com pot suposarse, que'l considerém com un valent toca-campans, no per la causa de la cultura política, de la dignitat humana, del progrés, en fi, però del de veras, no d'aquells que era moda ara fa mitj sicle y en el que tants ples restan ençallats.

FLAVIA

DE LA NOSTRA HIGE-LIFE

Perita dulce (a) La Venus de Milo.

Una anécdota de Mossen Cinto

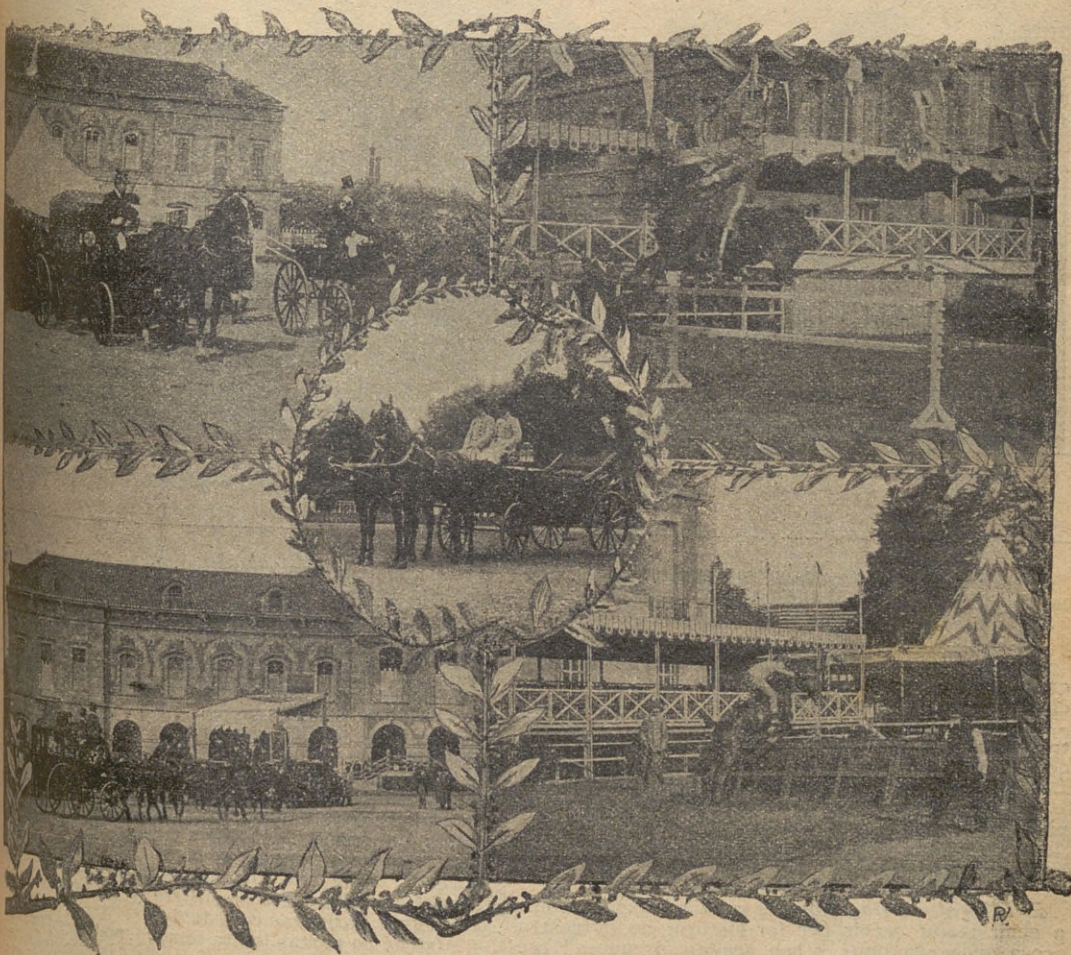
Quan nostre gran poeta era estudiant, estant un dia a l'aula vegé que un dels seus companys que semblava tot quiet y mosca balba, d'amagat li aixafava'l seu barret. El jove Verdaguer no's va enfadar limitantse a dir al malas mans: "A la tarda un premi". A la tarda li entregá la següent décima:

Per ser tan recullidet
y tan home de bondat

L'altre dia, prop de Moncada, va ser robat un carreter. Un dels objectes robats era una retranga, guarniment indispensable pera l'animal que menava'l carro. El robat, en la necessitat de fer us de semblant trasto, va tractar ab el lladre, quedantse la retranga per la modesta suma de duas pessetas.

EL CONCURS HIPICH

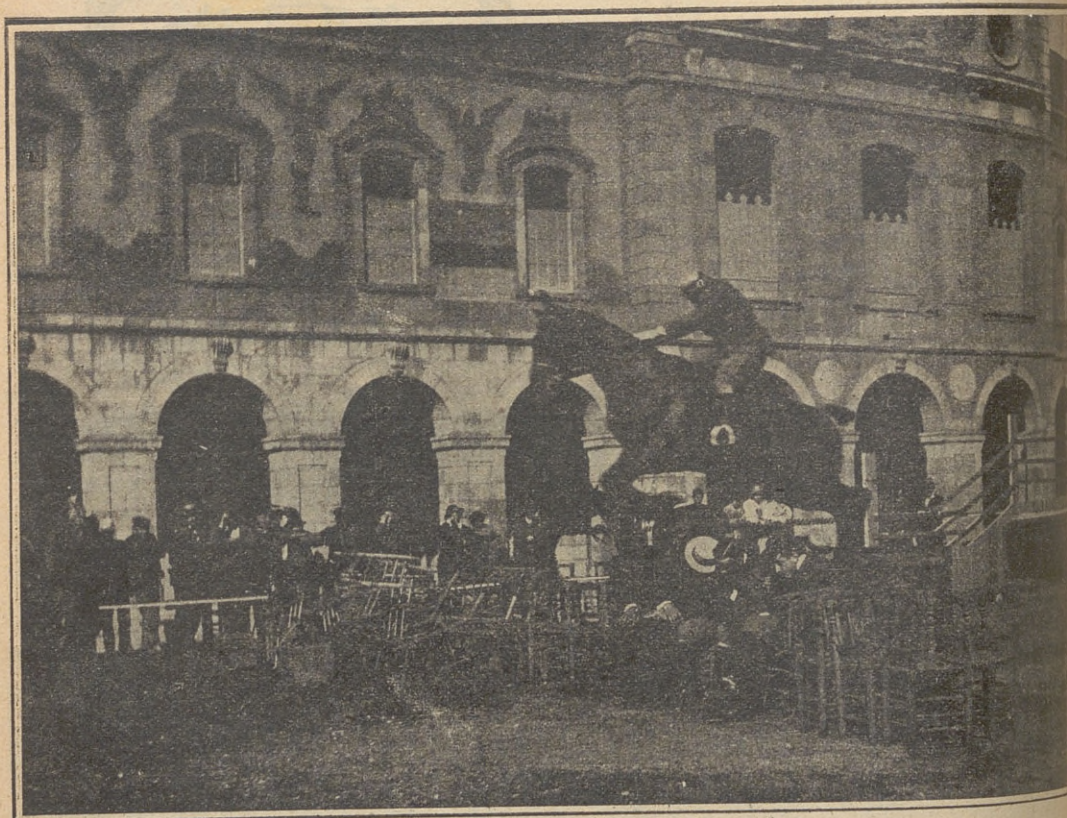
(Instantánea Rus, colaborador artístich de ¡Cu-Cut!)

avuy m'has ben demostrat
que'm sabs aixafá'l barret;
No us fieu d'hivern sens fret,
de gallinas que no volin,
de cabrits que no cabriolin,
de las respes que no piquin,
d'oradors que no prediquin,
ni de gats que no miolin.

Sembla que la casa de Santoña tracta de seguir el mateix procediment del carreter en quiesció respecte a un palau de que s'ha parlat molt aquestos días ab motiu de la visita que'ns ha fet a corre-cuita un *afamat* cómic de la política madrilenya.

Agraits, com tots els cataláns, a la gran pensada que tant ens enlaira als ulls de Europa, y que han tingut els regidors *republicans-publicitaris*, copiant la dels valenciáns, de posar el nom de Mossen Cinto al carrer de la Porta-Ferrisa, ¡Cu-Cut! proposa dirigir una exposició, ab moltas firmas, al Ajuntament demanant que's posi:

EL CONCURS HIPICH

(Instantànea Rus, col·laborador artístich de (Cr-Cr))

Al carrer del Mico, *calle de D. Odon de Buen*, y al carrer dels Ases, *calle de Moles y Mir y Miró*. S'ho mereixen per... afinitat d'espècie.

Las Noticias es queixava l'altre dia de que'ls trens que passen pel carrer d'Aragó molestan als veïns ab els xiulets de las màquines.

Gracias a la denuncia, sembla que'l senyor Maristany tracta de posarhi remey y está estudiant el medi de que las màquines no xiulin, sinó que vagin cridant: *Las Noticias... Las Noticias... Las Noticias*.

Aixó fora més nou y una propaganda més barata pera'l diari que no aquell cotxe que envià al enterro de Mossen Cinto y que si en Coria fes lo que deu, no havia de permetre que formés part de la comitiva.

El Liberal en Barcelona es un diari que si temps a venir té que servir per fer historia de la nostra època quedarán lluits y ben servits els que s'el cre guin.

No més hi há que llegirlo pera trobarhi desseguida un grapat de *desageraciones*, per no dir bolas; tantas com paraulas.

Desde *Sobre el matiz chillón de los estandartes y banderas cubiertos á trechos por crzspones negros* que va veure sense havernhi ni un, en l'enterro de Mossen Cinto, fins a la serenata que "l'Orfeó Catalá" havia de donar a n'en Canalejas, demanin de la parada y no quedin curts, que'ls servirán de parroquiá.

Pera enterar tan bé al públich no es indispensable tenir redacció en *Barcelona*; els basta tenirla en *Babia*.

Diu *La Vanguardia*, parlant dels robos de que solen ser víctimes els carreterers pels encortons de Moncada:

"Asimismo a otro (carreter) de Mollet que conchaba patatas, le robaron todo el dinero que llevaba, teniendo necesidad en el fielado de Moncada para poder *adeudar* los derechos de consumos, de pedir prestado el dinero necesario".

May haviam sentit a dir que, pera *adeudar* se necessitessin diners. Pel contrari, haviam cregut sempre que lo millor era no tenirne.

Menos que *La Vanguardia* vulgui dir que'l carreter va enmatllevar els quartós *para poder adeudar* que'ls hi va deixar.

Segóns ens va contar *El Liberal en Barcelona* el Romanones tingué que demanar una levita a n'en Ferragás pera poguer anar al enterro de Mossen Cinto, perque l'home era fora de Madrid quan el Govern acordá que vingués a *presidirlo* y ab las presses no va poguer *trajearse* com debía.

Aixó de no portar levita sempre, no té res d'extraordinari, però si que ho es y molt en aqueix cas, puig el senyor Ministre no's trobava a Madrid perque presidís el Ministeri que feyan a Guadalajara en sufragi de l'Arzobis de Toledo, d'un germá seu, y no hem de suposar que allí sigues en moda presidirlos en mànigas de camisa, o tal cosa anava, vestit d'arlequí.

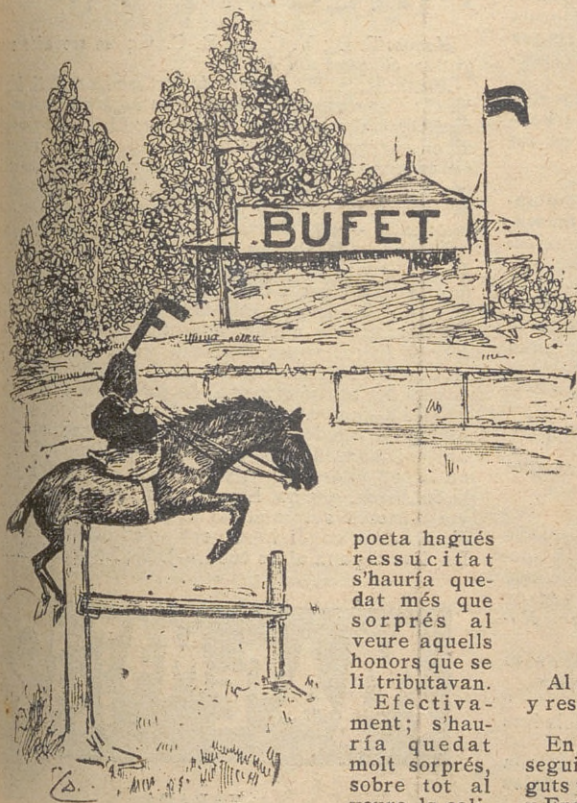
Han sigut posats en llibertat els joves catalanets senyors Mariné, Sal y Riera.

També ha sigut sobresseida la causa instruida contra'l director de *La Veu de Catalunya* don Eusebi Prat de la Riba.

Ho celebrém.

En Planas y Casals, un dels qui portava las cines del féretre de Mossen Cinto en l'acte del enterrament, va declarar a un diputat provincial que si l'havien

RECORT DEL CONCURS HÍPICH

La F que va fugir del buffet saltant obstacles.

poeta hagués ressucitat s'hauria quedat més que sorprés al veure aquells honors que se li tributaven.

Efectivament; s'hauria quedat molt sorprés, sobre tot al veure la qualitat d'alguna de las personas que l'honoraren.

Un redactor del diari dels republicans canalejistas, corresponsal a la vegada d'un *colega* de Madrit, tres horas abans d'anarsen l'ex-ministre, de Barcelona, telegrafiaava la seva sortida dient que *miles de personas* havian anat a despedirlo á la estació.

Y... efectivament; ni'ls mils. La *democracia* havia anat als toros y estava imprec-

sionada per la cogida del *Machaquito*.

Els quins no havian pogut aplaudir el mati a n'en Canalejas varen gastarse el preu dels seus entusiasmes apagats pera aplaudir al *diestro* a la tarde.

La patria'ls hi quedará igualment reconeguda.

De *La Perdida* del 19:

"Si ese leal maridaje de *El Diluvio*, *La Campana de Gracia* y *La Publicidad*, etc., etc."

Sabiam del cert que en aquella casa hi havia un *biga*, pero que hi havia *bigamia* ho sospitavam; avny ells ho afirman públicament; bon profit els fassi.

Lo únich que recomaném al matrimo-

ni, es que comprin la *vajilla* de ferro, per que dintre de poch els plats volarán, y de porcelana'ls surtiria car.

¡Pobre Canalejas! Als que varen anar á veurel, comisionats pel Club de regatas, á casa don Rómulo, l'opulent fabricant, encara els sembla tenirlo devantfet una desgracia.

Aburrit, despistat, ab unas mans que ni temps ni humor havia tingút pera rentárselas y que no gosava donar per no ensenyar las *huellas* que hi havia deixat impresas tant y tant femater de *allende* y *aquende* l'Ebro; las quinas se passava febrosench pel front quedant fet un *axioma*...

— ¡*Todos me dejan, esos puerocos mal hartos!* diu que deya, plorant unas llágrimas grossas com perlas del Saucó. Y arrencant-se per coplas del més pur istil sigle XV es fama que digué ab veu adolorida:

¡Qué se hizo Monegal?
Los Girona y Maristany
¿qué se hicieron?
¿Qué fué de tanto informal
que allí (1) la espina dorsal
me lamieron?
Los quema-frailles y neos,
tantos perdidos de atar
y cuneros.
Los brindis y devaneos
¿qué fueron sino tirar
mis dineros?

Al arribar aquí á dits comisionats lo cor s'els trencá y resolgueren deixarlo sense despedirsen.

En Roig y Bergadá al anar á la Capitanía pera conseguir la llibertat dels dos diputats canalejistas detinguts va anarhi acompanyat del altre diputat Sr. Pons y Enrich.

Llástima que per anarhi més depresa no hagués aprofitat el cotxe que feya poch días havia regalat al señor Bisbe de Solsona l'eloquent diputat per Berga.

No tots eran dels dits *exploatats* els que van anar á rendir tribut al Frégoli camama de la democracia. En tre mitj de tantas *víctimas*, també ni habian alguns, els germans Coll, per exemple, de la Arrendataría dels mistos que acostuman á passarse al cantó contrari quan fan omplir de cerillas las capsetas.

(1) Manresa.

L'EX-MINISTRO RELÁMPAGO

— ¡Ep! maestro que li caen els trastos de hacer propaganda

Maquina pera escriure

Seidel & Mannmann

Agènts
Velten Puig y Ca
Barcelona

“Ideal.”

LA MÉS BARATA

PELAYA 12

Seidel & Mannmann
No tingis rival...

GRAN CLIXERÍA

Estereotipia, Galvanoplastia, Fotograbat y Grabat directe (Autotipia)

ANTÓN VIDAL MARTÍ

Carrer de Aribau, 17.-BARCELONA

EL «LLEXIU FÉNIX»

(PRIVILEGIAT)

es el millor del mon
TOT HO NETEJA Y ES VEN PER TOT ARREU

Fabricants y venedors al engrós

JOVÉ Y BLANCH

Magatzemistas de Drogas—BARCELONA

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMPTA

Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus

Baixada de Cervantes, 3.- Prop del Bolsi

Magnífics bustos del Doctor Robert, de 80 cms. d'alsada, a 25 pessetas. Reproduccions del mateix bust, 44 cms. d'alsada, 7'50 pessetas

“LUSTRAL”

FÁBRICA D'AGUAS CARBÓNICAS ESTERILISADAS

ab privilegis exclussius

preparadas ab gas carbónich químicament pur y perfectament rentat

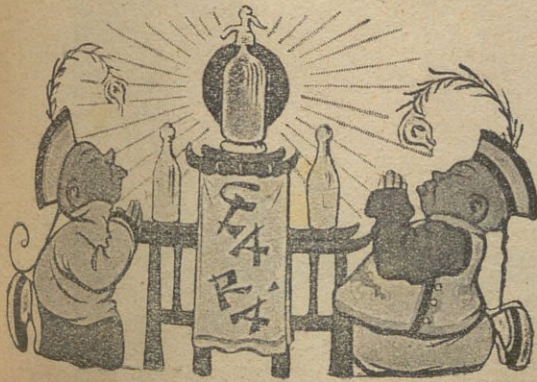
Gaseosas superiors.—Casa fundada en 1836

F. Clará y C.^a en C.^{ta}

Successors de R. VILARDELL.—Passeig de Sant Joan, 171

Teléfono, 722.—BARCELONA

Néctars, Frutas variadas.—Soda watter

Nº 1

G
A
L
E
R
Í
A
D
E

ANIS DEL DOYS

LA PERDIDA RAMBLA DEL CENTRO BARNA